

Taisteleville siskoille.

Mietteitä äänioikeus-asiasta.

Kirj. H. P.

Työluokan nainen!

Oletko sattunut kuulemaan tarinaa ryöstäjäjoukosta, joka saapui maahan. Sillä oli kuljettavanaan hyllyvä suo, joka kävi yhä pettävämmäksi, kuta pitempi matka oli. Joukko tunsu suon jalkainsa alla horjuvan. Voimallisimmat silloin miekan kahvalla heikompansa löivät kuoliaaksi ja suohon sulloivat porraspuuksi. Ja vihdoinkin, kun joukko suon rannalle pääsi, oli vain harvoja jäljellä ja nämäkin verisinä toinen toisilleen antamista iskuista.

Orjatar sisko! Mieti tuota vertausta. Olethan sinä juuri tuollainen kurjuuden suohon sullottu porraspuu, jota pitkin parempi osaiset astuvat; sinä se alarappu, jonka yli väkevämpi tallata tahtoo.

Iloton, synkkä on elämäsi. Pimeä on pirttisi. Ahdas ja ummehtunut se soppi, jossa raatamisesta väsyneenä lyhyttä lepoa etsit. Pieni, himmeä on huoneesi ikkuna. Ei sinne monikaan valonsäde eksy. Kalpeana, kuihdutettuna, työstä ja huolesta uupuneena

synkin otsin majassasi elät tai työpaikallasi aherrat onnea ja nautintoja kooten riistäjille.

Tällainen on asemasi. Mutta etpä enää tylsänä, välinpitämättömänä köyristä arpeutunutta selkääsi sortajan vaununpyörien alle. Ei! Pääsi olet nostanut. Vartalosi suoraksi ojentanut olet. Katseesi ihmis-arvon tuntoa ja lujaa päättäväisyyttä puhuu. —

Työluokan naiset ovat heränneet taistelemaan itsensä ja sorretun köyhälistön vapauttamiseksi.

Ylös orjuudesta! Ylös kurjuuden suosta, kuuluu meidänkin pienessä maassamme kymmentuhansien huuto.

Laajalti syväin rivien naisten keskuuteen levinnyt yhteiskunnallinen herämys on keskittynyt tällä hetkellä etupäässä äänioikeusasian ja eduskunnan uudistuksen ratkaisuun. Äänioikeus-asialla on siis nykyään entisestään moninkertainen joukko kannattajia. Ruumiillisella työllä itseään elättävä kansan-aines, ollen uhrina siinä taloudellisessa mullistuksessa, jonka uudenaikainen suurteollisuus, meille myöhemmin kuin muille sivistyskansoille on luonut, tuntee elämisen mahdollisuuden käyvän yhä toivottomammaksi. Se tietää ja joka päivä saa henkilökohtaisesti kokea, että lainsäädäntö on vanhettunut, uuden ajan vaatimuksia vastaamaton ja köyhälistön tarpeita mitä räikeimmällä tavalla syrjäyttävä. Se ymmärtää, että nopea korjaus, entisten olojen kumoaminen, uusien luominen on välttämätön koko kansan yhteisen hyvän tähden. Sille on päivän selvää, että lait kansalle voi vain kansa laatia. Ja onhan yleinen ja yhtäläinen äänioikeus ainoa keino, millä kansa voi lainsäädäntöön vaikuttaa. Parannettu tahi, uudistettu laki kansan tahdon mukaisesti takaa köyhyiden häviämisen, oikeuden voiton maassa. Sen vuoksi me hyvin ymmärrämme tuon ajatuksen, joka sisältyy seuraavaan, erään sosialistin lausuntoon äänioikeus-asiasta: „Ystäväni, se on haarukka- ja veitsikysymys. Äänioikeus merkitsee hyvää asuntoa, hyvää ruokaa ja juomaa, hyvää toimeentuloa ja lyhyttä työ-

aikaa.“ Paremmin ei voisi sanoa. Ja juuri se, että käsitämme äänioikeuden elinkysymyksemme, antaa meille sitkeyttä ja pontta asian hyväksi työskentelyyn.

Äänioikeus-olojen korjaamista on maamme työväki jo toistakymmentä vuotta vaatinut. Lukemattomia eri kertoja olemme puheella ja kirjoituksella osoittaneet yläluokkammekin ymmärrettäväksi, miten hämmästyttävän vanhettunut „nelikamarinen“ luokkaeduskuntamme ja kurjat äänioikeusolomme ovat. He ovat tämän puheen leimanneet epäisänmaalliseksi, ovatpa jullenneet lausua, että sosialistit ovat „liki maankavalta-jien rajaa“. Laati sitten työväen edustajakokous Forssassa verrattoman suoran ja selvän lausunnon eduskunnastamme ja äänioikeusoloistamme vakuuttaen, että:

„Sosialdemokraattinen puolue Suomessa, ei voi tunnustaa Suomen valtiosäätyjä koko kansaa edustavaksi laitokseksi niin kauvan, kun valtiollinen edustusoikeus, perustuen syntyperään, hyvätuloiseen ammattiin, aineelliseen varallisuuteen ja kansalta riistettyihin maapalasiin, antaa valtiollisen vallan muutamille harvoille, jättämällä kansan valtavan enemmistön kokonaan sitä vaille.

Tähän katsoen pitää puolue täysin johdonmukaisena ja luonnollisena asiana, ett' ei Suomen työväki, joka on kokonaan syrjäytetty valtiollisesta vallasta voi tunnustaa pyhiksi niitä lakeja, joita luokkaeduskunta sille laatii ja sen tähden ei se myöskään voi tuntea sitovia velvollisuuksia näitä lakeja kohtaan, lukuunottamatta sitä velvollisuutta, jonka ulkonainen pakko asettaa.“

Silloin porvaristomme suuriäänisesti huusi, kuinka jokainen karttaa olla tekemisissä „moisen joukon“ kanssa, joka muka näin hyökkäsi eduskuntamme kimp-puun. —

Vaikka jo Forssan julistuksessa lausuiimme puolueen mitä jyrkimmin vaativan, että: „nykyinen nelisäätyinen eduskunta muutetaan yksikamariseksi edustus-

laitokseksi, johon edustajia valittaessa jokainen 21 vuotias kansalainen, niin mies kun nainen, saa nauttia yhtäläistä äänioikeutta“, niin oli silloin äänioikeuden ratkaisu erillään eduskunnan muutoksesta. Nykyisten edellisillä valtiopäivillä oli vain kysymys äänioikeus-olojen muuttamisesta porvaris- ja talonpoikaissäättyyn. — Emmekä voi muuna kuin anteeksi antamattomana vääryytenä muistella sitä luokkaitsestä „herrainpäivien“ menettelyä, jolla kansalta sen oikeus kiellettiin, ja vieläpä vedettiin verukkeeksi silloinen „laittomuus“, ikäänkuin kansan tahdon kuuleminen ei olisi „laillisuutta“. — Tuosta ajasta meillä kylläkin on katkerat muistot.

Saattoivat sitten odottamattomat asianhaarat eduskuntamme koolle ja tulisi sen nyt sille annetusta käskystä luoda maallemme uusi eduskunta ja järjestää siihen äänioikeus „yleisen ja yhtäläisen äänioikeuden periaatteita silmällä pitäen“.

Suurlakon jälkeen toittottivat porvaripuolueemme kin kehumaansa kansanvaltaisuuttaan. Mutta niin pian kun he voittivat aikaa, muuttui ääni kellossa. Työväki joutui mitä ilkeimpään parjausten esineeksi. Mitä pahimpia tekoja kuvitella osattiin, se meidän harteille laskettiin. Ja kuinka käy elinkysymyksemme? Tuskaisesti silmäämme sitä taustaa, jolta maamme valtiolisen näytelmän seuraava kohtausta tullaan esittämään. Synkkiä tuhopilviä sillä kuvastelee, näkyy vastarinnan jyrkkiä vuoria. Me tiedämme vuossataisten sortojen kokemuksesta, että porvaristo ei tule hevin vallastaan luopumaan. Emme tällä väitellä, ettei olisi suomalaisissa porvarisryhmissä sellaisia, jotka tahtovat kysymyksen ratkaisun vähemmän luokkavaltaiseen suuntaan. Onhan kautta maan kansalaiskokouksien lausuntoihin yleisestä äänioikeudesta ja yksikamarijärjestelmästä yhtynyt maamme talonpoikaissäätö. Mutta tämä ei paranna sitä katkeraa tosiasiaa, että kukkaropohatat ja heidän palkkaamansa oppineet punovat paulojaan saattaakseen aijotut uudistukset mitättömiksi. Varsinkin pääkaupungin lehtien lukijalle on pistänyt silmään edustuslaitok-

sen yksityiskohtia koskevassa väittelyssä ilmenevä huolenpito etuoikeutettujen luokkien asemasta. Osaksi peitetyn, osaksi selvin sanoin tulkitaan, kuinka varoiltaan sieltäpäin muka tulee olla, ettei myönnytyksissä kansalle „liikoihin“ mennä. Jos työväki ja „maaseuturahvas“ saisi äänensä kuuluville, olisi tuo „arveluttavaa villeytymistä“ herrojen harvainvaltaisten mielestä. Sangen lukuisat oireet näyttävät, että on olemassa salainen virtaus, joka tahtoo saada mieluummin kaksikamarista eduskuntaa tahi ellei sitä, niin, kuvaannollisesti sanoen „puolitoista kamarista“, tukemaan „vähemmistön etuja“, Kun tämän tiedämme, niin meidän ei suinkaan sovi, eikä meillä ole oikeuttakaan asettua levolliseksi senvuoksi, että tiedämme ja olemme nähneet osan porvaripuolueisin kuuluvista puoltavan yksikamarijärjestelmää. Päinvastoin niin kauvan kun on merkkejäkään siitä, että kaksikamarijärjestelmällä eli yleensä luokkietujen mnkaisella yksikamarillakin on puoltajia niin kauvan täytyy meidän olla rintamassa taistovalmiina, olla valmiina taistamaan kärki kaikilta murhausiskuilta, joilla aiotaan surmata kansan todelliset toiveet.

Yhä pulmallisemmaksi on asia tullut sen jälkeen kun, eduskuntakomitean sitä viivytellessä, taantumus Venäjällä ehti nostaa päätään. Komitean laatima ehdotus, jossa hallituksen vastuunalaisuudesta ei ole jälkeäkään, verosensuksineen, mutkallisine vaalitapoineen y. m. jarrutuslaitoksineen sai vielä senaatissa ikärajaylennyksen kukkasekseen ja on nyt pietarilaisella konferenssilla, josta sen palaaminen on hämärää. Kansan kalleimmat toiveet näyttävät jalleen ajautuvan karille. Porvarillisemme jarruttivat kansan eduskunnan syntyä vaikka yksin se voi valtioaluksemme siitä myrskystä pelastaa, mihin kaakon vihurit sitä ajavat. Byrokraatian kotkan kynnet ovat kimpussamme alati ahnaina ja me täällä köyhälistö vailla kansalaisoikeuksia, porvarit luokkaitsekkyyden sokaisemina seisomme vailla sisällistä eheyttä. Kuinka liekin, jos silloin kun tämä lehtinen lukijain käsiin joutuu, asema on yhtä pimeä

kuin nyt niin olemme toki yhdestä selvillä, että kun porvariemme valtioviisaus erehtyy ja venäläinen virkavaltainen hallitusmahti „rauhoittaa“ pistimillä alueitaan, niin nousevat vapaudentaistelijat Venäjällä entistä vastustamattomampina ja — edistys murtaa patonsa. Suuri hetki tulee lyömään eikä se line kaukana.

Sen hetken varalta varustautukaamme!

— — —

Siinä taistelussa, jota puolueemme on käynyt sekä vaatien äänioikeutta että varustautuen suurlakkoon ovat naiset monen tuskan hien pusertaneet. Meidän sydäntämme särkee nähdä nuo pienet nälkäiset lapset, jotka avuttomina pyytävät leipää. Ne ovat juuri meidän kotimme, jotka ovat autioiksi riistetyt, joissa kurjuus ja nälkä katsovat perheeseemme kuoleman silmin. Meidän puolisojamme houkuttelee hirvittävä kapakan kita. Tyttäriämme viedään kauppatavarana maailman markkinoille. He menevät sinne puhtaina, nuorina, viehkeinä. Tehdas imee heistä elinvoiman ja voivat he tulla kuluneina, nälännytettyinä paiskatuiksi kadulle. Meidän sisariamme ovat nuo onnettomat, jotka suonenvedon tēpaisella kiihkolla kantavat raskaita tiilitaakkoja rakennusten korkeilla telineillä — tahi saunan kuumuudessa työskentelevät illat 10:n sekä tämän jälkeen puhdistustöissä klo 1:n ja 2:n yöllä. Emmekö ole suuttuneet koko sukupuolemme alennustilasta, nähdessämme sisariamme „kadun kepeän kaaartin“ riveissä tahi leivän edestä räähkäävän ruumistaan ja knolettavan henkeään varietéiden, sirkuksien y. m. naisia alentavien laitosten palveluksessa.

Me voisimme luetella tuhansia toiveitamme, jotka ovat saaneet tukehtua rintamme syvyyteen, kun köyhyyden pakko on kahlinut elämämme. Katsokaa ompelijattaren kuihtunutta vartaloa, puoti-orjattaren väsähtäneitä silmiä. Nähkää nuo tuhannet ainiaaksi synkistyneet silmät. Tietäkää, että kurjuuden suon pohjamautaan hukkuvat ihanimmat helmet. Sinä päivänä, jona hentoinen, vaaleakutrinen työmiehen tytär astuu

uhriksi rahavallan alttarille, alkaa myös hänen sielulleen soida kuolinkellojen surullinen soitto. — Siskot! Eikö tämä ole musertavaa, julmaa, — —

Tuskalla nähden, että äänioikeus-asian ratkaisu viipyy, kauvaksi siirtää uhataan naisille äänioikeuden ja vaalikelpoisuuden myöntäminen, seisomme me kymmenet tuhannet Suomen syvien rivien naiset yksimielisinä ja lujina, tinkimättöminä vaatimustemme takana.

Kulumattomasti on mieleemme piirretty tieto kansalaisen oikeuksista. Turhaa on oleva yritykset intomme laimentamiseksi. Suomen naisina, lastemme äiteinä, itsetietoisina ja velvollisuuksiaan suorittavina kansalaisina kysymme oikeuttamme. Ja samalla tiedämme, että, kun raatajanaiset ovat ilman poikkeusta tätä samaa vaatimusta esittämässä, niin täytyy raja-aitojen murtua. Pois raja-aidat! Naisille ihmisoikeus, se on kansan tahto ja onhan se „korkein laki“. — —

Eräs venäläinen lausui puhuessaan kansan oikeuksista seuraavau vertauksen: „Jos myyrät maan alla hnlavavat hankkia lokeroihinsa sähkövalaistuksen, niin mitä järkeä on vaatia heitä ensin ottamaan talikynttilöitä, sitten öljylamppua ja vihdoin kaukaisessa tulevaisuudessa sähkövalaistusta; näin myös on kansan laita, kun se vaatii valtiollisia oikeuksia, niin annettakoon ne tinkimättä.“ Mekin vetoamme tähän lausuntoon. —

Työluokan naiset! Orjatar siskot! Ponnistakaamme kaikkemme jokaisen ehkä vielä välinpitämättömän siskomme herättämiseksi harrastamaan äänioikeus-asiaa.

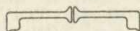
Äänioikeus tuottaa nälkäisille leipää, parempia oloja. Se siis valmistaa tilaisuutta korkeampaan ja jalompaan sivistyselämään. Siinä sen ihanteellinen merkitys. — Te olette lukeneet aikakausista, jolloin sadat ja tuhannet ovat eläneet ja toimineet sankarillisella innolla. Jokainen teistä voi nyt näyttää samalaista suuruutta. — Mädäntyneen työluokan naiset ei-

vät jaksa innostua, uhrata. Mutta me tahdomme osoittaa jaksavamme taistella, kunnes meillä on voitto.

Vannokaamme ennen ei vaatimasta herkeävämme, kun naisten äänioikeus ja vaalikelpoisuus on saatu.

Entistä lujemmin siis käsi kädessä taisteluasentoon!

Viipurissa 18 p. Helmik. ja 7 p. Huhtik. 1906.

Kiiruhtakaa tilaamaan:

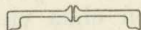
„Naiset mukaan“ à 30 p.

Julkaisu: „Kansan nainen“ à 35 p.

„Sorretuille siskoille“ à 5 p.

„Mitä on sosialdemokratia“ à 5 p.

Saadaan työläisnaisten liittohallinnolta. Os. Nti J. Kilpiäinen Viipuri, Pajakatu 4.

Viipuri 1906, Viip. Työv. Kirjap. ja Sanomal. Osuuskunta r. l.